

Всемогутня й безсила до розпачу

Я не знаю, що таке любов...

Я можу її тільки відчувати...

*Ступити на вершину гори і здолати межю –
пізнати любов? А чи вже її край? Боюся краю.*

В. Коваленко

Вальс

Ведуча 1: Сотні років залишається вона прекрасною...

Ведучий: Любов спускається із райдуги, ховається в зітханні, шепоті слів.

Ведуча 2: Любов можна втримати у відкритій долоні, а не стиснутій...

Учениця: *Долоня Ваша, мов тремтливий лист,*

а ми ж із вами ледь знайомі й годі.

*Так дивно жовтень поглядом завис,
над стернями, що зеленню зіходять.*

*Стихає вальс. О край чийхось меж,
спіткнулись наші погляди неначе,
й відчула вмить, що я для Вас щось значу,
та й Ви для мене значите щось теж.*

Зіходять стерні край чийхось меж.

В. Коваленко

Ведуча 1: Любов чекала скільки років нас! Доля жорстока при зустрічі говорила «ні»!

В часі і просторі знову розводила до полюсів і вечірня туга ставала сестрою безсоння.

Але пам'ятаєш день?

З темних небес промінь заспівав для нас, для тих, хто недолюбив, для нас,... ні в чому не схожих і... рідних?!

Ведуча 2: В твоїх очах – весь серпень,

Всі зірки вересня. Благаю:

Ти бережи мене, будь ласка

Доки – твоя...

Доки – люблю...

Відео «І через тисячу літ...»

Ведучий: Їй здавалося, що інакше кохати просто неможливо... Все-таки він не втримав у своїх руках іскорку її кохання... швидше не хотів утримувати її крихітне серце... Час лікує, та не викреслює з серця перше кохання...

Учениця: *Свистом тишу цвіркун перетрушує.*

Йду городом. Втікаю від втоми.

Вечір влягався дичкою-грушею,

наче в серці далекий спомин.

Ти чекав. А вона все не шилася

та роками німа розмова...

Я спішила до тебе...

Спішила все...

Й на єдине спізналася слово.

В. Коваленко

Учениця: Я пишу тобі листи ночами... Зустрічаюся з тобою тільки уві сні, – де можу торкнутися твоїх ласкавих, ніжних пальців, твоїх губ і волосся, і тіла, і змусити тебе сміятися і любити так, як я хотіла б.

Я пишу тобі вночі листи, спіткаючись на кожному слові...

Я молюся тобі щоночі. І, сподіваюсь, ніхто не знає, що рахую кожную сторінку, кожен рядок... Я пишу тобі ночами листи, але не відсилаю...

Я пишу тобі щоночі. Рву листи на шматки й викидаю... А до ранку вони піднімаються зграєю. Я пишу тобі кожної ночі, ніби слово дорожче за зустріч...

Як неспішно тече рядок, ніби річка весною повз камінь. Ти читай і мовчи, бувай, я цілую тебе... віршами...

Я сьогодні вже зовсім не та. Та листи твої ще бережу. Я пишу тобі знову листа... Хоча я уже зовсім не та. Та сьогодні й тебе не впізнала...

Відео «Любов на відстані»

Учениця: *Не жалій мене, чуєш, не треба,*

співчужань я твоїх не хочу.

Різні ми, як земля і небо,

як зелені і карі очі.

Ми з тобою такі не схожі,

як долина й висока круча.

Я до тебе – світанням гожим,

ти до мене – дощем колючим.

Скільки весен в любов закута,

через ґрати жури й чекання,

Я вже вкотре тобою забута,

виглядаю твого кохання?

Зеленіють хустки на вербах.

Зеленіють мої надії...

Ти жалієш мене? Не треба!

Я забути тебе не вмію.

В. Коваленко

Ведучий: Кажуть, людське серце, а особливо любляче, стирає завдані образи і гіркоту. Даремно. Адже лишаються приємні, але болючі мрії, казкові сни...

Розлука нас не розлучить. А роки летять, як летять хмари, летять-пролітають, як листя, як сніг... Ми разом – навік... В розлуці – навік...

Ведуча 1: Безсилля породжує в серці гнів, ненависть. Він ненавидить... Кого? Її – за те, що не простила, чи, можливо, себе – за те, що втратив... Втратив весну думок, весну кохання. А блакитні сни не дають спочинку твоїй душі, яка все ще чекає.

Ведуча 2: Сьогодні ти мені наснився. Але ж ображене серце хотіло забути і не могло.

На душі тиша. Він сниться їй. Вона, як і раніше, ніжна. Він все ж їй так потрібен, як і тоді.

Вона йому вірна. І на душі ромашки і весна... Але у сні...

Відео «Н. Карна – інша»

Він: *Отак пішли,*

нічого й не сказавши,

двох незнайомих

з себе вдаючи...

Вона: *І тільки біль*

чи жаль якийсь, як завжди,

в душі. Чи в журавлиному ключі?

Він: *Отак пішли*

безслідно і скрадливо,

немов когось боялись розбудити.

чи вітер втих?

Вона: *Чи, може, в серці злива,*

кохання опустошивши сади?

Він: *Отак пішли*

несміло і невміло...

Вона: *Чи ми собі*

наснилися були?

Він: *Хтось десь сміявся,*

щось комусь боліло...

Вона: *Невже ж то нам*

нічого не болить?

Ведучий: Вона відкрита для багатьох і лише ті, хто завдав їй болю, ніколи не займуть місце у неї в серці... Її люблять відвертістю, і зневажають ненавистю та заздрощами... Вона неяскрава зірка порівняно з тими полярними зірками, які супроводжують його?!.. Можливо...

Учениця: *Не приручай.*

Хай буду, як була.

Вогонь-бо не приручений – жаскіший.

Підступна я

і дика, наче тиша.

Боїшся? Не спалю тебе дотла.

Ти будеш

мною просто жеворіть

в жаданні нового спалаху спокуси.

Чому, спитай,

до жайворів горнуся?

Бо ти пізнань безсилий жайворів.

А я підступна,

дивна, дика, – інша.

Вогонь-бо не приручений – жаскіший.

В. Коваленко

Танець

Ведуча 1: Під шум дощу, коли плаче небо ніжно і відверто солодкою печаллю у шибки, коли ховаються у самотність мрії, так хочеться закутатись у сні... і просто так задуматись з тобою над днями минулої весни.

Учениця: *Сьогодні дощ в твоєму винен «ні».*

Моє ждання його поранив ніж.

Собі на клопіт маю з ним цю зустріч.

Ти ж – потойбіч

моїх жадань, думок моїх, жалю,

мого дощем розмитого «люблю»...

Втомилася від стогону я злив.

Ти – злий

Як довго світ між нами цей дощить,

Моя любов – нещасна на почин,

твоя любов – нездатна на мости.

Прости...

й сьогодні дощ.

В. Коваленко

Ведуча 2: Я дам тобі привід знову закохатися, забути, посміхнутися, бути самим собою.

Тільки заглянь мені в очі, душу. Тільки дозволь пригорнутися до твоєї... чужої щоки...

Учень: *Загірчать на душі полини*

І тії гіркоти не надпити.

Зачекай, зупинись, пригорни

Ще ж любові не згасло літо.

Ведуча 1: Знаєш, я зрозуміла, що без гіркого не відчуєш солодкого, багато чого у житті може ранили, але якщо жити колишніми спогадами, то де ж узяти нові?! Нічого не буває просто так. Можливо, це була доля... Адже зараз все інакше?!

Перегляд відеофільму «Нев'янучий квіт серця – кохання»

(інтимна лірика В. Коваленко)

Ведуча 2: Сильна жінка?! Хто це говорить, не думає відразу. Сильна жінка?! Комплімент?! Тільки почувши це – як же прийняти? Значить все може? Виживе, справиться, зможе все зрозуміти? Біль свій не виявити, сильна – значить не потрібна допомога?

Горда? Не дозволяє собі помсту? Сама піде перша, не слухатиме фальшивих мелодій і навіть якщо їй хтось потрібен – сильна скаже «прощавай» лише раз.

Учениця: *Ти шукав у мені неземне?*

Тяжко бути на землі неземною.

Розчарований, тихо минеш:

Не такою явив... не такою.

Я ж – не вигадка, жінка. І ти

Леза брів притупи супокоєм.

Легковажу? Сміюся? Прости.

Тільки ж ти не помітив того

в павутинні уяви своєї.

В. Коваленко

Учениця: Повторюю тихі слова, як молитву.

Убережи його від горя і страждань, я більше ні про що ніколи не попрошу.

Убережи його від горя і страждань, я більше ні про що ніколи не попрошу.

Я знаю, від минулого нікуди не подітись, поки чекаю я того, кому потрібна не я.

Убережи його від можливої зради, від тієї, яку я уже пережила. Далекими ми стали, як зорі у Всесвіті, та заради того кохання, що у мене було, убережи його, нехай і не для мене...

Убережи його від цього болю в серці.

Убережи його... нехай і не для мене...

Учениця: *Хай крутіють між нами мости,*

Й нудить груди млосна зажура...

Не здолала б я щастя мурів,

щоб не ти, мій коханий, не ти.

Я прощаю усе тобі,

лиш би ще раз поглянуть в очі...

Вітер стебла дощу толочить,

наче душу толочить біль.

В. Коваленко

Пісня «Квітка-душа»